

Nr 3

Märts 2014

TÄHKE

Tänavu on vastlapäev 4. märtsil ning sellel puhul on Õhtulehe reporter härra Kass korraldanud vastlakuklite pimetesti. Ta võtab kuklid pakendist lahti ning kogub ühele taldrikule kokku. Seejärel asub härra Kass kukleid proovima. Kuklist, mis härra Kassile kõige enam maitseb, kirjutab ta hiljem ajalehte kiiduloole. Ainult et keset kõige mõnusamat maitsmist kuuleb härra Kass peenikest häält ...

Mida kukkel ütleb?

Ootame sinu naljakaid vastuseid kuni 18. märtsini meiliaadressile taheke@taheke.ee või Täheke toimetuse aadressile Roosikrantsi 6, 10119 Tallinn. Vastusele lisa kindlasti oma nimi, vanus ja aadress!

Parimatele vastajatele on auhinnaks

Aino Perviku raamat „Härra Tee ja proua Kohv“ ning Thorbjørn Egneri raamat „Sööbik ja pisik“ kirjastuselt Tänapäev.

Eelmisel korral tahtsime teada, mida ütleb pödrale tema Facebooki sõber jänes. Aitäh kõigile nuputajatele!

Võiduvastused:

Jänes ütleb: „Nüüd mul tuli küll jänes püksi!“

Lisandra Leemets, 7 a, Tartu

„Kuule, pöder, pane mind ruttu laadima, ma tahan ka filmi lõppu näha!“

Karmen Lääts, 8 a, Tallinn

Eriauhing:

Jänes ütleb: „Lähme ära, siin haiseb!“

Vanessa Vihmand, 5 a, Tartumaa

Lisandra saab auhinnaks raamatu „Kardemoni linna rahvas ja röövliid“, Karmen raamatu „Doktor Proktori ajavann“ ja Vanessa raamatu „Karusselli karussell“.

Palju õnne! Kõik auhinnad tulevad posti teel.

TÄHEKE

Joonistanud Hillar Mets

Nüüd saab Tähekest lugeda ka iPadi tahvelarvutis!

Pildid liiguvad!
Kirjanikud loevad oma jutte ette!
Saad ise arvutis lahendada nuputusülesandeid!

Digi-Tähekest saab tellida koodiga:

SISUKORD

Lugude hommikud <i>Veronika Kivisilla</i>	4
Pildistamispäev <i>Kristiina Kass</i>	6
Sõida tasa üle silla <i>Peep Ilmet</i>	7
Onu Veiko tool <i>Piret Raud</i>	8
Kes see kisab köögis <i>Merike Rüütel</i>	9
Muri hakkab näitlejaks <i>Andrus Kivirähk</i>	10
Jubejutud 2013	12
Intervjuu	14
Meisterdus <i>Teistmoodi järjehoidja</i>	15
Ohhoo! <i>Lapsed meisterdasid numbrit 112</i>	17
Nali	18
Arva ära!	19
Koomiks <i>Uus soeng</i>	20

TÄHEKE

SA Kultuurileht lasteajakiri
ASUTATUD JAANUARIS 1960 • ILMUB KORD KUUS

Toimetuse aadress:
Roosikrantsi 6, 10119 Tallinn
taheke@taheke.ee
Telefon 646 3697

Peatoimetaja Ilona Martson
Kunstiline toimetaja Priit Rea
Makett Dan Mikkin

Toimetuse kolleegium: Jaanus Vaiksoo, Leelo Tungal,
Piret Raud, Kadri Tiisel

Tähekest saab tellida e-arve püsimumkuga
www.tellimine.ee

telefon 617 7717

Esikaane on joonistanud Catherine Zarip

KÕIK LAPSED EUROOPAT JOONISTAMA!

22.–25. mail 2014 leiavad aset Euroopa Parlamendi valimised ning seetõttu kutsub Saksamaa laste internetileheküljg: www.hanisauland.de 8–14-aastaseid lapsi kõigist Euroopa Liidu liikmesriikidest üles üheskoos Euroopa kaarti joonistama.

Oodatud on laste joonistused sellest, mis talle oma riigis või linnas kõige rohkem meeldib või mida ta iseloomulikuks peab. Neist piltidest pannakse kokku suur laste Euroopa kaart. See avaldatakse 5. mail 2014 internetileheküljel: www.hanisauland.de ja selle ingliskeelne versioon www.hipharpigland.de.

Digitaalselt on võimalik joonistusi saata kuni 11. aprillini 2014 HanisauLandi toimetuse aadressil kidsmap@europe.bpb.de. Faili maksimaalne suurus on 4 Mb, fotosid vastu ei võeta.

Lähem info www.hanisauland.de/kidsmap ja Delfi Täheke internetileheküljelt.

POKUD KUTSUVAÐ LUULETAMA

Pokumaa sihtasutus kuulutab välja Edgar Valteri 85. juubelile pühendatud luulevõistluse. Oodatakse luuletusi pokudest ja loodusest üldse.

Arvestus toimub neljas vanuserühmas: 1.–4. klass, 5.–8. klass, 9.–12. klass ja täiskasvanud. Luuletused palutakse saata aadressile pokuluule@pokumaa.ee kuni 30. aprillini.

Joonistanud
Ksenja Obonitskaja

Veronika Kivisilla

LUGUDE HOMMIKUD

KÕLAB ORKESTER: LAPSED PROOVIVAD KARJALAPSEPILLE.

Pühapäevaga on kõik selge: hommikul magatakse kaua ja siis süüakse pannkooke. Ja üldiselt ollakse oma perega kodus, mängitakse lauamänge ning vahel käiakse õhtupoolikul vannis.

Aga missugune päev on laupäev? Kas tema on ka kuidagi isemoodi? Tundub, et laupäev võiks olla külaskäikude ja toredate kohtumiste päev. Lugude päev – kuigi seda võiksid olla kõik päevad nädalas, terve aasta läbi.

LAPSED VAATAVAD, MISSUGUSE LOO VÕLUB VÄLJA PÄRIMUSMUUSIK ANNIKA MÄNDMAA.

Aga külla tulla võib laupäevahommikute näiteks Kirjanike Majja ja saada seal kokku põnevate inimeste ja lugudega. Niisiis ei käi Kirjanike Majas sugugi vaid kirjanikud. Ega ka ainult täiskasvanud inimesed. Ei, sest igal laupäeval kell 11 toimub seal lastehommik teemal „On üks ...“, kuhu on oodatud just lapsed. Veel parem, kui tullakse kogu perega.

Sellise pealkirja sai hommik lastekirjanik Henno Kåo raamatutegelase järgi: oli üks kuu teiselt küljelt pärit Oliüks, kellest ühel päeval sai Henno sõber. Henno Kåo ise oli ütlemata hea jutustaja-

ja, kelle lood on lastehommiku korraldajatele väga armsad.

Sama põnevad tegelased nagu Henno Kåo raamatutes, on kindlasti ka lastehommikute külalised. Isegi kui nad pole pärit kuu teiselt küljelt. Ei, kirjanikud Andrus Kivirähk, Jaanus Vaiksoo, Jürgen Rooste, Kätlin Kaldmaa, jutustaja Piret Päär ja klounid Piip ja Tuut ning paljud teised esinejad on kindlasti ikka Maa elanikud, kuid seda, kuhu nende jutustatud lood kuulajad kaasa viia võivad, küll alati ette ei tea.

PURJED ON HEISATUD JA LAEV TEEL SINNA, KUS „KUKED KULDA SÖÖVAD”.

Kirjanike Maja laupäevahommikud on tavaliselt sellised: avaras saalis on ilus hommikuvalgus, triibulised vaibad on maas ning akendest paistavad vanalinna katused, tornid ja tuulelipud. Siis hakkab tasahilju kogunema lapsi – mõni on veel veidi unine, teine juba ergas ja kraps. Tuleb emasid, isasid ja isegi vanavanemaid ning kõiki saab kokku just parasjagu palju ja siis ... On üks ... külaline ka – mõnikord kirjanik või hoopis pillimees, aga tähtis on, et tal oleks kaasas häid lugusid ning oskus sõnu või viise mõnusasti veeretada. Lood on iga

kord isemoodi, aga seda kinnitavad kõik külalised nagu ühest suust: lugude kuulamises on midagi sellist, mida televiisori, internetist ega telefonist iial ei leia.

Lastehommiku lapsed arvavad nõnda:

Hea lugu on kui kingitus, mis paneb hinge helisema. Ja annab eriti ilusa kõla ka emakeelele. Sest lugudes leiab kauneid ja kummalisi ja vahel päris uusi sõnu. Mõni lugu on väga kurb, aga tihti saab ka palju nalja.

Kirjanik Jürgen Rooste, lastehommiku külaline:

Lugusid-luuletusi on vahel kohe väga vaja kõrvaga kuulata. Noh, et need jääksid inimese sisse nagu mündid soovikaevu põhja. Plumps! ja põhjas ja igaveseks soovitud! Mul on tunne, et nende laste silmad, kellele palju lugusid-luuletusi on loetud, laule lauldud, et nende silmad on kuidagi teistmoodi, kuidagi sügavamad-kavalamad. Targemad ... Seda on tähtis meeles pidada!

Kirjanik Kätlin Kaldmaa, lastehommiku külaline:

Tegelikult jutustame ju kõik iga päev lugusid ja satume kõikvõimalike lugude sisse.

Kui rääkida vaprust, õpib laps vaprust. Kui rääkida julgusest, õpib laps julgust. Mõtleva ja nägema õpib niikui.

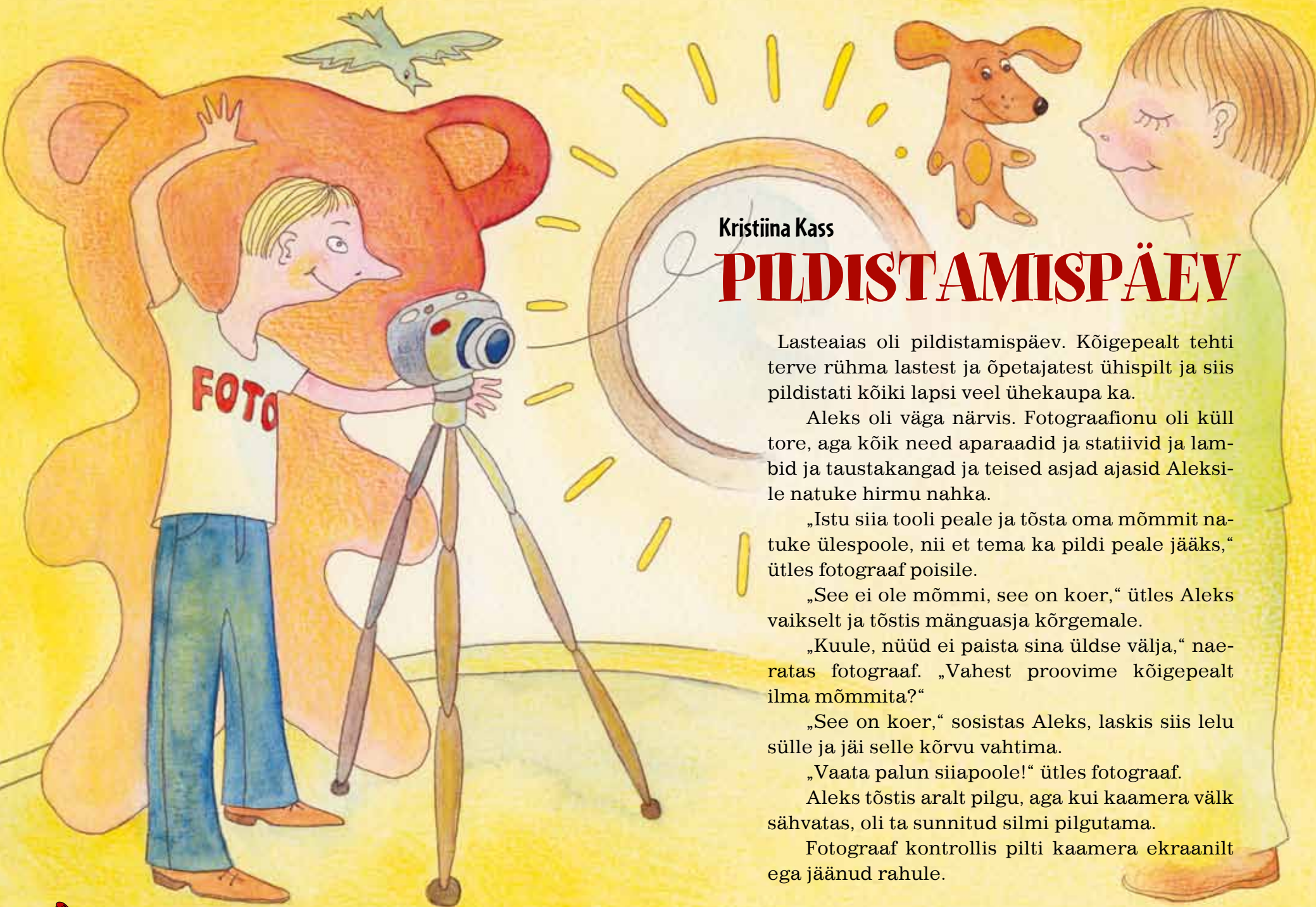

MÕNI LUGU HAKKAB KÕLAMA SIIS, KUI SEISTAKSE RINGIS.

KÕIK LASTEHOMMIKUL KUULDUD LOOD SAAB KOHE KA PABERILE PANNA!

Pildistanud Kalev Vapper

Kristiina Kass

PILDISTAMISPÄEV

Lasteaias oli pildistamispäev. Kõigepealt tehti terve rühma lastest ja õpetajatest ühispilt ja siis pildistati kõiki lapsi veel ühekaupa ka.

Aleks oli väga närvis. Fotograafionu oli küll tore, aga kõik need aparaadid ja statiivid ja lambid ja taustakangad ja teised asjad ajasid Aleksile natuke hirmu nahka.

„Istu siia tooli peale ja tõsta oma mõmmid natuke ülespoole, nii et tema ka pildi peale jääks,“ ütles fotograaf poisile.

„See ei ole mõmmi, see on koer,“ ütles Aleks vaikselt ja tõstis mänguasja kõrgemale.

„Kuule, nüüd ei paista sina üldse välja,“ naeratas fotograaf. „Vahest proovime kõigepealt ilma mõmmita?“

„See on koer,“ sosistas Aleks, laskis siis lelu sülle ja jäi selle kõrvu vahtima.

„Vaata palun siiapoole!“ ütles fotograaf.

Aleks tõstis aralt pilgu, aga kui kaamera välk sähvatas, oli ta sunnitud silmi pilgutama.

Fotograaf kontrollis pilti kaamera ekraanilt ega jäänud rahule.

„Silmad läksid kinni, teeme uue,“ ütles ta. „Ja püüa õige natuke naeratada ka, eks!“

Aleks proovis naeratada, aga kõhus keeras. Ta püüdis hoida silmi lahti, aga kui välk sähvatas, läksid need jälle kinni.

Fotograaf ohkas. „Noh, kolm on kohtu seadus. Vahest läheb nüüd õnneks,“ ütles ta. „Pole siin pabistada midagi!“

Aleksi meelest oli küll. Ta pidi liikumatult istuma ja naeratama. Silmi ei tohtinud kinni panna, mis sest, et välk sähvatas. Hirmus ereda valgusega lamp paistis otse näkku. Ja peale kõige selle hakkas ka fotograafionu selgelt kannatust kaotama. Muidugi ebaõnnestus ka viimane pilt.

Nüüd tõttas õpetaja Merilin appi.

„Tead mis, ma õige joonistan su laugudele uued silmad, nii et sa võid oma silmi pildistamise ajal kinni hoida,“ teatas ta kavalalt naeratades.

Oli see alles naljakas mõte! Õpetaja Merilin tõi jooksuga oma meigikoti, otsis sellest sobivat värvi pliiatsid välja ja joonistaski Aleksi laugudele silmad. Need kukkusid väga hästi välja! Kõik hakkasid itsitama, kui Aleks oma päris silmad kinni pani, need siis jälle lahti tegi ja varsti jälle kinni pani.

Aleks ise hakkas ka itsitama. Onu fotograaf tegi Aleksist uue pildi, seekord rõõmsa, ja ka poisi silmad näisid seekord kenasti lahti püsivat.

Aleks hakkas naerma ka mõne nädala pärast, kui ta valmis pilti nägi. See oli täitsa nagu päris! Ainult ema natuke imestas, kuidas poja sinised silmad pildi peal järsku nii pruunid paistsid.

Peep Ilmet

SÕIDA TASA ÜLE SILLA

**KÜLL TOO KELL LÖÖB KÕLLA-KÕLLA
SÕIDA TASA ÜLE SILLA**

**ÜLE SILLA ÄRA KOLLA
LASE SILLAL RAHUS OLLA**

**SILLAL SÕITES ÄRA HULLA
MÕNI VÕIB VEEL VASTU TULLA**

**ÄRA MÖIRGA ÄRA MÖLLA
KESET SILDA ÄRA TÖLLA**

**NÕNDA JÄÄD VEEL TÖLLA ALLA
KIBE KISA VEEREB VALLA**

**ÜLE SILLA SÕIDA KÜLLA
KÜLAST LEIAD SÕBRA ÜLLA**

**AGA EMAKEELE KELLA
HOIA NAGU EMA HELLA**

Paljudel rahvastel on legende oma ilusa keele kohta. Ühe Eestis tuntud pärimuse kohaselt rääkinud baltisakslane von Stackelberg keisrinna Katariinale tema eesti talupoegade keele kaunist kõlast ja toonud selle ilmestamiseks eestikeelse lause „Sõida tasa üle silla“. Eestlaste põhjanaabrid soomlasedki tunnevad lugu, mille järgi kuulus soome lauljanna Aino Ackte esitanud 1900. aasta Pariisi maailmanäitusel lause „Aja hiljaa sillalla“. Soome keel pärvinud seal itaalia keele järel teise koha. Sama legend on levinud ka Eestis – eesti keele kohta.

Piret Raud

ONU VEIKO TOOL

VÄRVI
ISE
PILT
LÕPUNI!

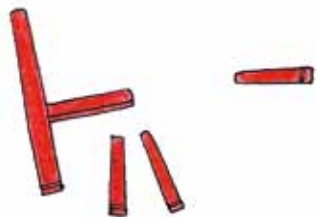
Onu Veiko on kõige lähem onu, keda ma tean. Ta on isegi veel lähem kui mina ja mina olen ometi pisikene poiss!

Selge see, et väike kasv on nii mõneski mõttes tülikas. Näiteks ei ulata lühikesed inimesed poes kõrgematelt riiulitelt asju võtma. Ka ei näe nad *rock*-kontserdil teiste inimeste selja tagant lavale ja mõnes kohas, kus lambilüliti on kõrgel, ei saa nad isegi tuld põlema panna.

Kuid onu Veiko oli tark onu ja tal oli kõigi nende ebamugavate olukordade tarvis välja mõeldud oma nipp. Ta nimelt kandis endaga igal pool kaasas tooli ning kui tekkis vajadus pikem olla, siis ronis lihtsalt tooli peale. Tool oli tal kaasas poes ja tööl ja külas ja isegi välismaale sõites oli onu Veikol tool kohvrile lisaks alati ühes. Onu Veiko ja tema tool olid lahutamatud.

Ühel päeval aga juhtus selline lugu. Onu Veiko läks nagu alati, tool kaenlas, tööle. Ta sõitis tööle bussiga ning buss oli rahvast väga täis. Nii täis, et isegi tillukesel onu Veikol oli täitsa raske inimeste vahel seismiseks endale kohta leida. Pargi peatuses tuli bussi peale veel päris palju inimesi, teiste hulgas tädi Tiina. Onu Veiko ei tundnud siis veel tädi Tiinat. Nad olid täiesti võõrad. Siiski pani onu Veiko tädi Tiinat kohe tähele, sest tädi Tiina on hästi suur tädi. Ta on kõige suurem tädi, keda ma iial näinud

olen – täielik hiiglane! Teda ongi täiesti võimatu märkamata jätta. Sellest hoolimata ei pakkunud ükski bussis istuvatest onudest tädi Tiinale istekohta ning see pahandas onu Veikot. Iga hürasmehe kohus on ometi daamile istet pakkuda!

Nii võttiski onu Veiko oma tooli, pani selle bussipõrandale maha ja ütles tädi Tiinale:

„Olge lahke, preili! Palun võtke istet!“

„Oh, mis kena! Suur aitäh!“ rõõmustas tädi ja istus.

Ent paraku oli tädi Tiina nii suur, et tool läks tema raskuse all katki.

Mürts! kukkus tädi põrandale.

Onu Veiko ja ka tädi Tiina ise olid väga ehmunud. Aga siis hakkas tädi Tiina naerma ja onu Veiko samuti. Onu Veiko aitas tädi Tiinal tagasi püsti tõusta ja neist said sõbrad.

Nüüd, kus onu Veikol polnud enam tooli, mille otsa ronida, pakkus tädi Tiina ennast talle appi poeriiulitelt asju võtma ja lambilülitit vajutama ning siitpeale käisid nad kõikjal koos. Isegi *rock*-kontsertidel, kus tädi Tiina võttis onu Veiko endale kukile, nii et onu Veiko nägi kõigest kõige paremini!

Mina arvan, et onu Veikol vedas kohe hulumoodi, et ta tädi Tiinat kohtas, sest tädi Tiina on iga kell hulga mõnusam kaaslane kui mingi tool!

Merike Rüütel

KES SEE KISAB KÖÖGIS?

**KERKIS KÖÖGIS SAIATAIGEN
TULIKUUMA PLIIDI EES,
PIRUKAID TEEB PERENAINE
JAHUTOLMUST PILVE SEES.**

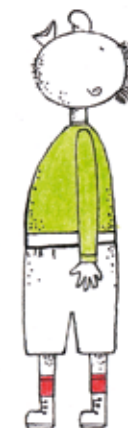
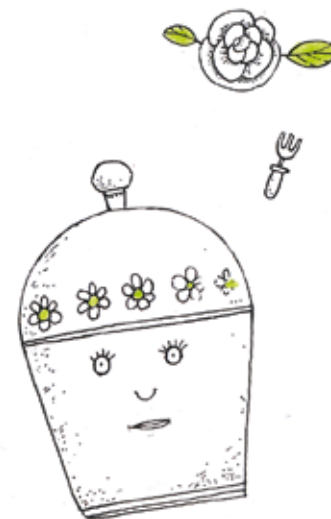
**AGA KÖÖGILAUAL ÄKKI
SOOL JA SUHKUR KOKKU SAID,
TAHTSID TEHA ISEVÄRKI
MAITSE JÄRGI PIRUKAID.**

**KIBEKÄHKU LÄKSKI LAHTI
SOOLA-SUHKRU TEGUS TÖÖ.
EI NEIL OLNUD MÕELDA MAHTI,
KES NEID SAIU PÄRAST SÖÖB.**

**NÜÜD ON ÕUNAKOOGI PALE
SOOLANE KUI FRIKADELL,
AGA LIHAPIRUKALE
SULAS SELGA KARAMELL.**

**PEREMEHEL KIBE PISAR
SÜÜES SILMA TEKKIS JA
PIRUKATE PEALE KISAS:
„KÜLL ON HIRMSA MEKIGA!“**

**HÄBI HAKKAS SUHKRUL-SOOLAL,
PEREMHELT LAITA SAID.
KUI TEED TÖÖD, SIIS OLE HOOLAS,
TÖÖ EI SALLI LOHAKAID.**

Andrus Kivirähk

MURI HAKKAB NÄITLEJAKS

Liis sai endale koera ja pani talle nimeks Muri.

Muri oli küll alles kutsikas, kuid juba päris pirakas, suurte käppade ning pikkade lontis kõrvadega. Liis hakkas Muriiga aias mängima – viskas palli nii kaugele, kui jaksas, ning Muri jooksis ja tõi palli Liisile tagasi.

See mäng kestis tükk aega ning tüütas Liisi viimaks päris ära. Muri oleks küll hea meelega edasi mänginud, talle palli tagaajamine väga meeldis, aga Liis kuulutas:

„Aitab küll! Mõtleme midagi põnevamat välja!“

Ta silmitses Murit mõtliku pilguga.

„Tead mis, sa sobid suurepäraselt hundiks!“ ütles ta siis. „Me hakkame mängima Punamütsikest!“

Muri ei teadnud, mis mäng see selline on, aga ta oli viisakas koer ega vaielnud oma perenaisele vastu.

„Mina olen Punamütsike ja korjan metsas vanaemale lilli,“ seletas Liis. „Aga sina jooksed samal ajal vanaema juurde ja sööd ta ära!“

Liis viis Muri elutuppa, kus vanaema kiiktoolis istus ning televiisorit vaatas.

„Näed, seal ongi vanaema!“ sosistas ta. „Mine nüüd!“

Muri tegi nagu kästud. Ta jooksis vanaema juurde ja sõi ta ära.

Liis ehmus.

„Muri!“ kiljatas ta. „Mida sa nüüd tegid? Me ju ainult mängisime! Aga sina neelasid vanaema päriselt alla! Rumal oled!“

Muri hakkas õnnetult niutsuma. Ta ei saanud aru, mida ta oli valesti teinud. Tubli koer peab ju kõik oma peremehe käsud täitma!

„Vanaema!“ hõikas Liis. „Kuidas sul seal on?“

„Väga pime,“ vastas vanaema koera kõhust. „Mis juhtus, kas elekter läks ära?“

„Ei, me mängisime Muriga Punamütsikest ja ta neelas su kogemata päriselt alla. Palun vabandust!“

„Pole viga,“ kostis Muri kõhust vanaema hää. „Ainult et kuidas ma siit välja saan?“

Seda Liis ei teadnud. Õnneks tuli just siis koju vanaisa. Ta töötas teatridirektorina ning mõistis kohe, milles asi.

„Selge pilt!“ ütles ta. „Muri elas lihtsalt oma rolli liiga sügavalt sisse! Meil juhtus ka ükskord teatris nii, et üks näitleja pidi mängima kummitust. Ja elas oma rolli nii sügavalt sisse, et muutuski nähtamatuks! Pidime ta puhvetisse viima ja alles siis, kui ta oli ära söönud sada kotletti ja viiskümmend kanajalga, sai ta oma endise keha jälle tagasi. Teatris juhtub nii mõndagi!“

„Aga kuidas me vanaema välja päästame?“ muretses Liis. „Ma ei taha, et Muril kõht lõhki lõigataks nagu Punamütsikese muinasjutus.“

„Seda me loomulikult ei tee!“ lubas vanaisa. „Otsime taas abi näitekunstist!“

Ta silitas Muri pead.

„Mängime nüüd sellist mängu, et sina oled kana ja hakkad munele!“ ütles ta.

Muri oli sõnakuulelik koer, ajas silmad punni ja muneski suure valge muna. Vanaisa koputas muna koorele.

„Oled sa seal sees, mu roosike?“ küsis ta.

„Olen tõesti!“ vastas vanaema. Ta tegi munakoore katki ja ronis välja, vanaisa aga ulatas talle oma käe ning juhatas vanaema pidulikult tagasi kiiktooli.

Aga Liis ja Muri läksid õue ning hakkasid jälle palliga mängima. See mäng meeldis Murile palju rohkem kui teater, sest siin tohtis kõike päriselt teha. Päriselt joosta, päriselt palli närida ja vahel ka päriselt aiaposti äärde pissida.

JUBEJUTUD 2013

**Jätkame jubejuttude võistluse
võidutööde avaldamist!**

*Joonistanud Anni Jakobson, 2. kl,
Tallinna prantsuse lütseum*

ÕUDNE NÄDAL

Esmaspäev. Ragnaril algas suvevaheaeg. Ilm oli suvepäeva jaoks liiga soe. Ragnar hüppas õues batuudil ja lõbutses. Ta hüppas batuudile selili ja pani kümneks sekundiks silmad kinni. Kui ta oma silmad avas, olid kõik hinged tema ees. Ta küsis endamisi, mis toimub, ja läks ruttu tuppa magama. Kell oli 21.30.

Teisipäev. Hommikul tuli Ragnaril kange tahtmine surnuaeda vanaema hauale minna. Ragnar läkski ja jõudis vanaema hauale. Ragnaril oli tunne, et keegi jälitas teda. Järsku muutus kõik veriseks ja kolemaks. Maas oli roheline plöga. Ragnar jooksis koju, läks tuppa ja otsejoones magama. Kell oli 22.30.

Kolmapäev. Ragnar nägi oma toas varje ringi lendamas. Niipea, kui ta liigutas, oli kõik endine. Ragnar kuulis, et köögikraanist jookseb vesi. Ta vaatas ema-isa tuppa. Mõlemad vanemad magasid. Köögis keerati kraan kinni ja

kostsid sammud. Ragnaril jäi sellest jubedusest hing kinni. Ema nuttis trepil ja õu oli punaseid sipelgaid täis. Ragnar läks magama. Kell oli 21.45.

Neljapäev. Ragnar läks trepile, kus ta oli ema nutmas näinud. Sipelgaid ei olnud. Uks paukus ja õuele jooksis must kass. Kass jooksis tagasi tuppa ja läks otsejoones Ragnari voodi alla. Ragnar tegi kassile „Ahaa!“ Kass ajas suu pärani ja Ragnar oli väga hirmunud ja läks magama. Kell oli 21.50.

Reede. Ragnar otsustas vanaaisale külla minna. Vanaisa elas metsa sees. Ragnar tahtis onni ehitada. Ta otsis sobivat kohta. Õues oli pime ja Ragnar ei näinud enam midagi. Siis tuli Vikatimees ja Ragnar minestas hirmu tõttu ära. Sellest ajast saadik ei näinud Ragnarit enam keegi. Kell oli 22.22.

Laupäeva ja pühapäeva ei tulnud enam kunagi.

*Randar Rätsep, 3. kl,
Kilingi-Nõmme gümnaasium
1 koht Tähekesel 2013. a
jubejutuvõistlusel 3. klasside
arvestuses*

JUBEJUTT

Üks laps läks vanaema juurde. Vanaema käitus tavaliselt, aga vanaisa oli kahtlane.

„Vanaisa, miks sa ainult keldris istud?“

„Mul on palju tegemist.“

Laps tundis end imelikult.

Vanaisa läks jälle keldrisse, krahmab lapse kaasa ja ei tulnud sealt tükk aega välja. Mõõdas oli mitu tundi. Siis avanes uks ja vanaisa tuli, punnis köht ees. Vanaema küsis kokkunenud häälega: „Kus siis tüdruk on?“

„Sööv veel viimast moosipurki,“ vastas vanaisa.

*Victoria Saks, 3. kl,
Rocca al Mare kool
Jubejutuvõistluse eriauhind*

*Joonistanud
Gertrud Ehrlich, 2. kl,
Tallinna prantsuse
lütseum*

KÄRNJÄRVE KROKODILL

Minu vanaisa elab maal. Tema majake asub mäe otsas. Mäe all on väike järv, mis asub paksu metsa sees. Järve nimi on Kärnjärv. Vesi selles järves on musta värvi. Vanaisa on rääkinud, et see järv on väga sügav. Külaelanikud teavad rääkida, et järves on nähtud ujumas suurt krokodillitaolist looma.

Ühel udusel ja vihmasel päeval läksime vanaisaga kalale. Võtsime paadi ja aerutasime järve kõige sügavamale kohale. Panime naabri juurest püütud kogred unna otsa ja viskasime vette. Mõne aja pärast kadus üks und ära. Me mõtlesime, et üks ujus kuhugi heinte vahele.

Kui olime lõunaks ühe paarikilose haugi püüdnud, otsustasime koju minna. Korjasime õnged kokku ja asusime teele. Korruga nägime kadunud und. Vanaisa läks seda välja tõmbama, aga käis raksakas ja vanaisa kadus vee alla!

Õnneks oli tal seljas õhuga täituv päästevest, mis tõi ta kohe vee peale tagasi. Vanaisa sõnas ärevusega, et see oli vist küll krokodill. Sidusime kiirelt unna paadi külge ja hakkasime kalda poole liikuma. Kaldale jõudes sikutasime vaikselt, kuni looma selg välja paistma hakkas.

Tõesti tundus krokodilli moodi. Sikutasime vaikselt edasi ja voh – see oli hoopis suur haug. Minust pikem ja tervelt 15 kilo.

Peale seda käisime ujumas palju rahulikuma südamega. Teame, et tegelikult krokodilli pole. On hoopis suured kalad, keda on tore püüdnud käia.

*Artur Leet, 3. kl,
Tallinna 32. keskkool
II koht Tähekesel 2013. a
jubejutuvõistlusel
3. klasside arvestuses*

*Joonistanud Liisa Kunsing, 2. kl,
Tallinna prantsuse lütseum*

MÕISAVAIM

Lapsed mängisid õues peitust. Lähedal asus vana mõisahoone. Üks tüdruk, Gerda, otsustaski end mõisa peita. Ta astus uksest sisse ja läks üla-korrusele, ent ei märganud, et uks lukku vajus.

Gerda peitis end ühte vanasse kappi. Äkki avas ukse üs poiss, kes hüüdis: „Sa oled leitud!“

Tüdruk märkas, et poiss ei mänginud nendega koos, ja küsis: „Kes sa oled?“

Poiss vastas, et ta on Karl. „Aga miks sa siin oled?“ küsis Gerda.

„Ma ei ole kedagi rohkem kui viissada aastat näinud,“ vastas poiss.

„Aga sa näed välja nagu kümneaastane!“ ütles Gerda.

Poiss vastas: „Ma surin kümneaastaselt ja tahaksin väga teistega mängida ja koos olla. Kuna sina oled nüüd siin, siis tahan sinuga kohad vahetada selleks, et uuesti elada.“

Mõne aja pärast tulid lapsed Gerdat otsima, kuid ei

Joonistanud Polina Timofejeva, 2. kl, Tallinna prantsuse lütseum

leidnud teda. Kapis, kust teda otsiti, leiti pilt, mille peal oli Gerda nägu ja selle alla serva oli kirjutatud „Sündinud 2003, surnud 2013“.

Gerdat otsiti ka politsei-ga, kuid asjata.

Varsti tuli kooli uus poiss, kelle nimi oli Karl. Ta tuli samasse klassi, kus oli käinud Gerda.

*Kadi Käosaar, 4. kl,
Rapla Vesiroosi gümnaasium
III koht Tähekesel 2013. a
jubejutuvõistlusel 4.–6.
klasside arvestuses*

*Joonistanud Roberta Vilbre, 2. kl,
Tallinna prantsuse lütseum*

ILUUISUTAJA PEAB PÜÜDMA ASJU TEHA!

Eliisa Allabert on 8-aastane Tartu tüdruk, kes tegeleb väga tõsiselt iluuisutamisega. Ta käib trennis lausa kuus korda nädalas!

ELIISA ALLABERT VÕISTLUSKOSTÜÜMIS

Kui kaua oled tegelenud iluuisutamisega?

No täpselt ei tea. Neli-viis aastat kindlasti.

Mis sind siis iluuisutamistrennis hoiab?

Mulle meeldib, kui mul midagi välja tuleb. Kõik meeldib!

Miks peab trennis nii palju käima?

Selleks et uisutama õppida. Peab õppima kolmeseid hüppeid. Ja kaheseid hüppeid ka.

Kas iluuisutamistrennis on ka oma riietus?

Jah, venivad riided on. Ja millegipärast musta värvi.

Kas sa võistled nendesamade riietega, millega trenni teed?

Ei, siis peavad olema mingisugused kleidid.

Kas uisud peavad ka erilised olema?

Ei pea. Ikka sellised, nagu sulle sobivad.

Kas külm ei ole uisutades?

Soe hakkab. Päril palav on.

Mida te trennis teete?

Mõnikord teeme alguses soojendusi, siis hakkame tegema piruette ja hüppeid ja ... igasuguseid asju.

Mis need piruetid on?

Nagu jää peal keerutad.

Milliseid hüppeid on olemas?

Flip, lutz, kolmikhüpe, axel, salchow, ritt. (Eliisa peab silmas hüppet nimega rittberger.)

On sul unistusi, mida sa tahad ära õppida?

Jah, ma tahan ära õppida axel'i. Ma olen välja hüpanud kahese riti ja ma ei saa aru, miks axel on nii raske — raskem kui kahene ritt.

Kas oled kunagi võistlemas käinud ja kuidas sul läinud on?

Hästi. Viimane võistlus läks väga hästi, sain esimese koha.

Mida peab võistlustel tegema?

Sa pead oma kava läbi sõitma. Seal on piruetid, hüpped ja samud. Alguse poos ja lõpu poos. Need pead pähe jätma ja see käib muusika järgi.

Mida võistlustel hinnatakse?

Kui näiteks lutz välja tuleb. Punktid lähevad maha, kui kukud või kui mõni piruett välja ei tule.

Viimane võistlus läks väga hästi. Miks?

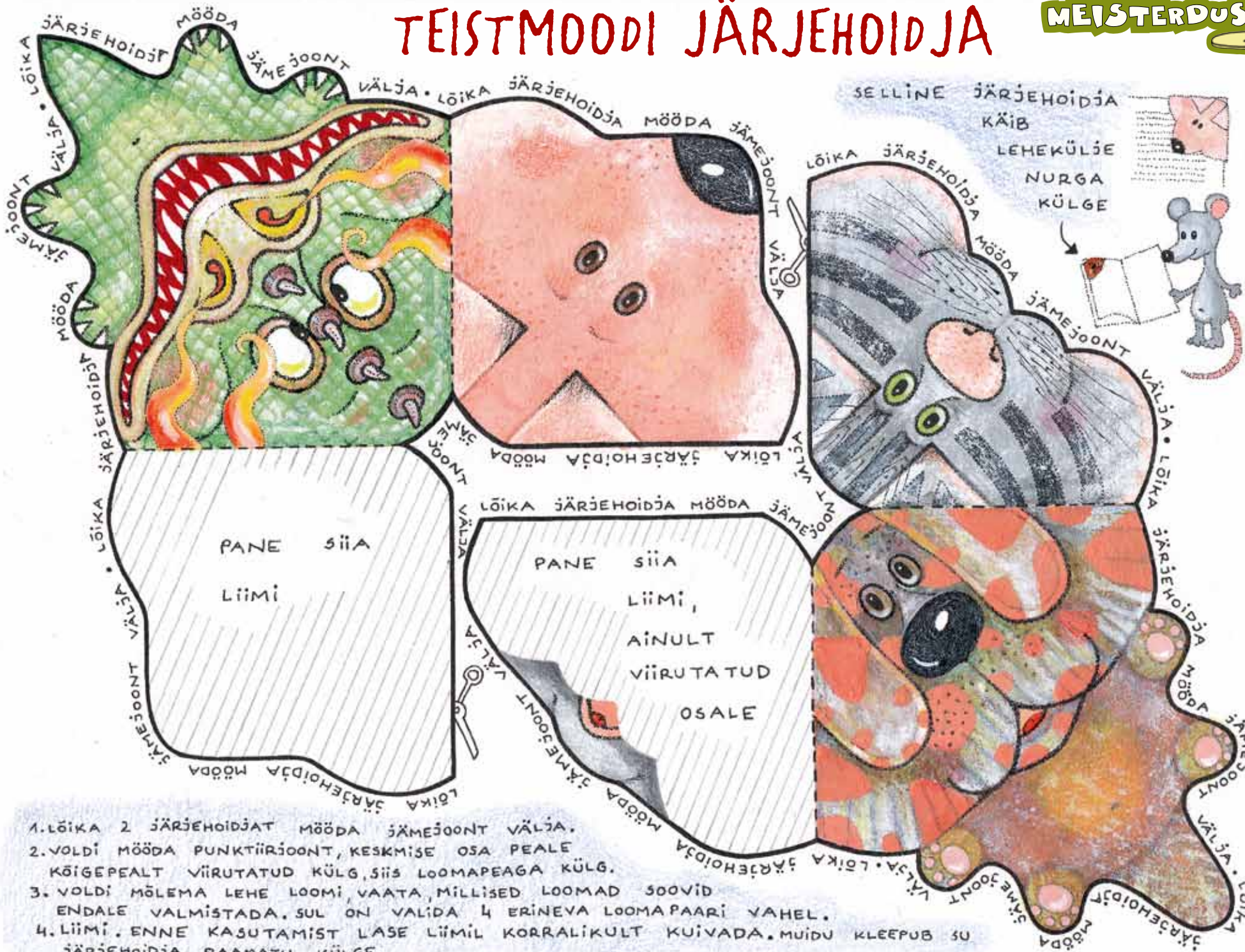
Ma ei kukkunud — ma pole ühelgi võistlusel kukkunud — ja mul tulid hüpped välja. Üks piruett läks nässu, aga õnneks ma ei kukkunud seal ka.

Milline peab olema üks hea iluuisutaja?

Ta peab seda tahtma. Ja püüdma asju teha.

Eliisat küsitles Kadri Tiisel Vikerraadiost. Kuula ka lastesaadet „Säde“ esmaspäeviti kell 9.45 ja kordusena kell 18.30!

TEISTMOODI JÄRJEHOIDJA

1.

2.

3.

VALI
LOOMAD

4.

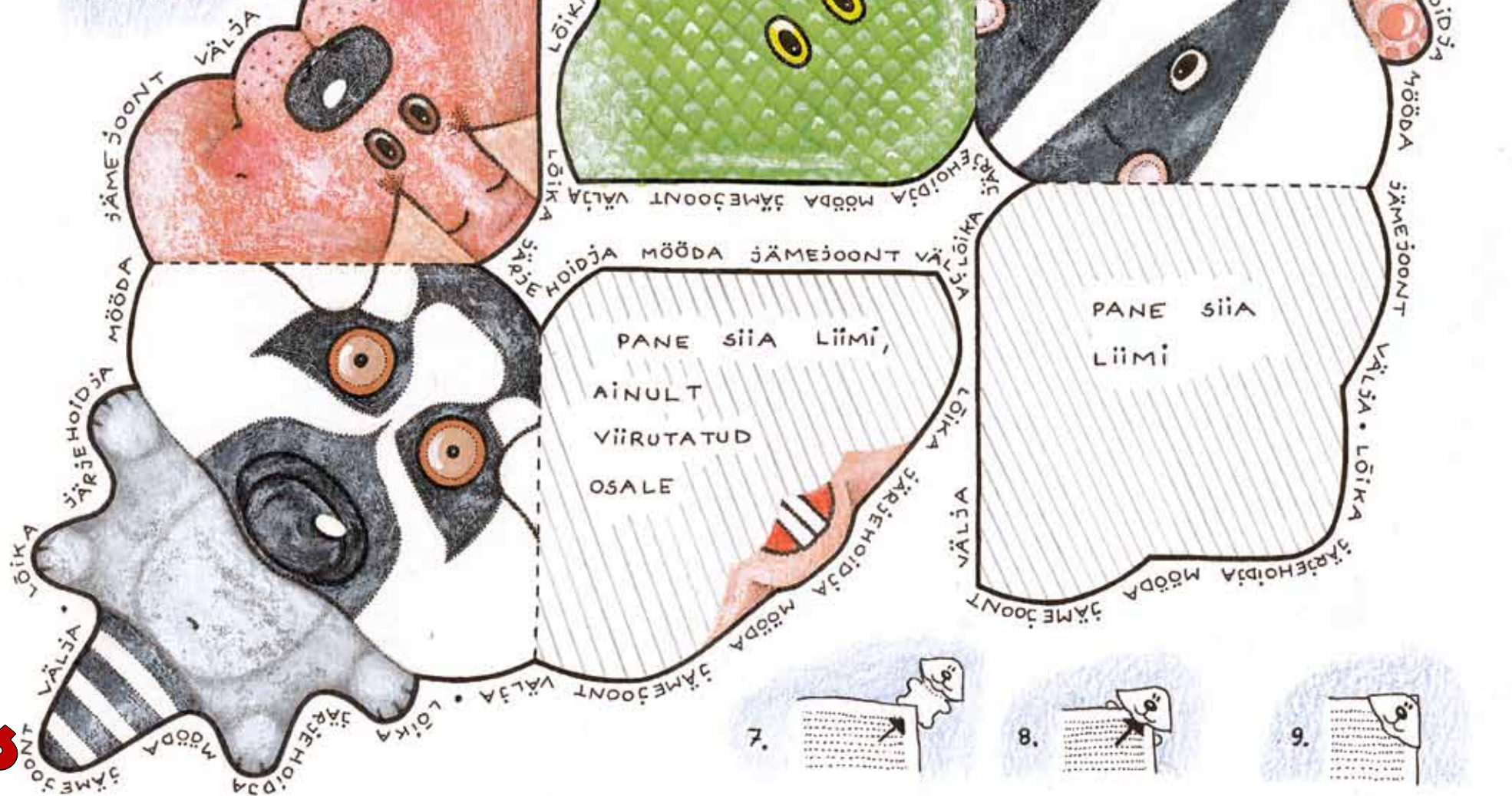
TÖSTA NÄOOSA UUESTI
LAHTI, PANE LIIMI

5.

VAJUTA NÄGU
LIIMILE

6. LASE
KORRALIKULT
KUIVADA

7.

8.

9.

LAPSED MEISTERDASID NUMBRIT

112

11. veebruaril tähistati Eestis Euroopa 112 päeva. Seoses selle päevaga kutsus Häirekeskus üles kõiki lasteaedu, koole ja noorteringsid, aga ka peresid meisterdama ja pildistama hädaabinumbrit 112 – nii, et see number kõigile paremini meelde jääks ja ka hädaolukorras meelest ei läheks. Täheke avaldab mõned Häirekeskusele saabunud fotod.

RAEKÜLA LASTEAED, ÖNNELINDUDE RÜHM

NARVA LASTEAED KULDKALAKE, RÜHMAD KARIKAKAR JA MATRJO□KA

112 LUMEST BASSEINIS. PILDIL ON OSKAR, KRISTO JA EIKE.

RAKVERE KUNGLA LASTEAED

RAKVERE KUNGLA LASTEAED

Alar Pikkorainen

ISA SOKK ON AUKE TÄIS

ISA SOKK ON AUKE TÄIS NAGU VÖRK VÕI SÕEL VÕI JUUST, KUIGI NÜÜD, KUI PESUS KÄIS – LÖHNAB NAGU UUS.

AUGUD ON TAL ASJA EEST – NENDEST VARVASTEPLEJAAD* PIILUB SOKIRIIDE SEEST KODUTEED JA -MAAD.

** plejaad – rühm samal ajal või samal ajal tegutsenud tegelasi.*

Tühja rongi siseneb revolvriga mees, hüüdes: „Käed üles!“ Kohe märkab ta, et vagunis istub üksainus värisev mehike, näost roheline.

„Raha siia!“ karjub röövel.
„M-mul p-pole sentigi!“ koku-
tab reisija.
„Miks sa siis värised, nagu roheline peas?“
„M-ma pidasin teid p-pileti-
kontrolliks!“

Juku istub rongis ja närib nätsu. Tema vastas istub vanem daam, kes vaatab Jukule pikalt otsa ja ütleb siis: „See on sinust väga kena, et sa minuga juttu räägid, aga ära parem näe vaeva, sest kahjuks olen ma täiesti kurt.“

Juku tuleb koos isaga kalalt. Isa asetab köögilauale kilekoti suure haugiga.
„Kas te tõesti ise püüdsite?“ imestab ema.
„Muidugi!“
„Aga miks siis kala küljes ripub hinnasilt 20.55?“
„See näitab kellaaega, millal me ta püüdsime!“ teatab Juku.

Juku läheb jääle kala püüdma. Vaevalt on ta jõudnud jäässe augu puurida, kui kostab kellegi hää:
„Jäta kohe järele! Siin pole kalu!“
Juku läheb pisut eemale ja hakkab uut auku puurima. Ja jälle kostab hää:
„Jäta järele, mees! Siin pole kalu!“
Kui ka kolmandal korral sama lugu kordub, tõstab Juku käed taeva poole ja hüüab:
„Oled see sina, Jumal?“
„Ei, ma olen liuvälja valvur!“ vastab hää.

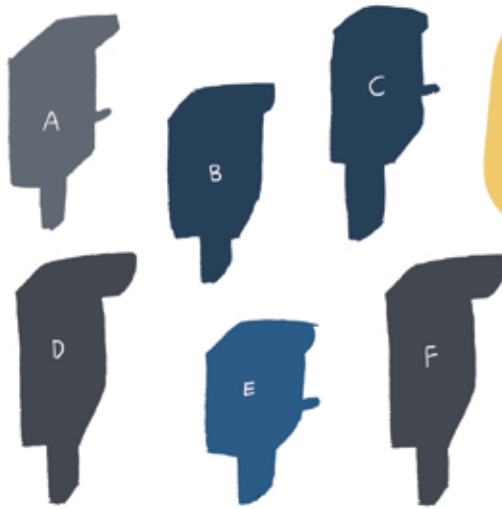
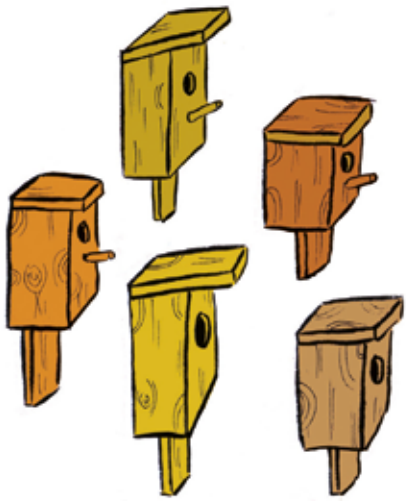

Juku läheb poodi ja küsib: „Kas teil piima on?“
Müüja ütleb, et neil on ainult petipiima.
„Lehma nimi mind ei huvita – peaasi, et piima saaks!“

Kolm poissi seisavad direktori kabineti ukse taga. Direktor kutsub esimese poisi sisse ja uurib: „Millega sa hakkama said?“
Poiss vastab: „Viskasin kivi vette.“
Direktor saadab poisi mine-
ma ja imestab, miks õpetaja ta siia saatis. Kutsub teise poisi sisse ja küsib: „Mis sa tegid?“
„Viskasin kivi vette,“ vastab poiss.

Direktor saadab ka selle poisi minema ja mõtleb, et õpetaja, kes poisi tema juurde saatis, on ikka eriti veider. Ja kutsub sisse kolmanda poisi.
„Tere, mina olen Kivi!“ tea-
tab poiss.

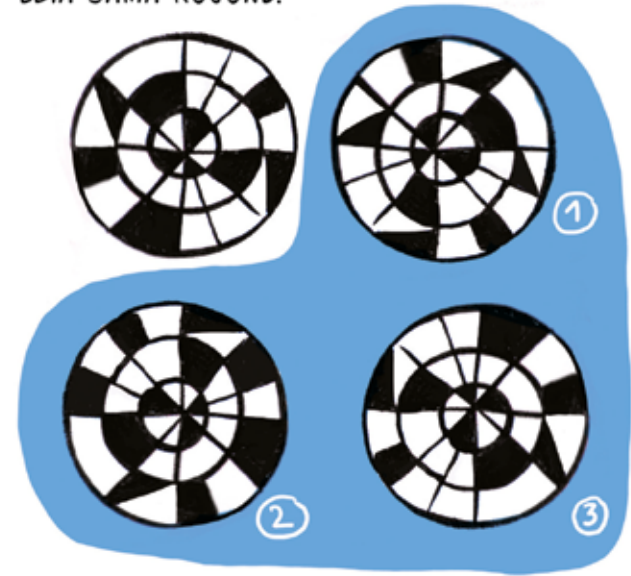

MILLINE PESAKASTI VARI ON ÜLELIIGNE?

LINNUPOEGADE EMA POLE HALLISILMSE LINNU KÕRVAL. TAL ON SAMASUGUST VÄRVI TIIVAD KUI TEMA NAABRIL. TAL ON NAABRIGA SAMA VÄRVI KÕHUALUNE. MIDA TÕI LINNUEMA POEGADELE TOIDUKS?

LEIA SAMA KUJUND!

1		POISI NIMI		VIGA FILM (HALB)	SEE ING. K	TEMA
2				1		AUTO MARK
3		2		7		TEMA NALI
4						H, i, j... L
5			3	3 X TÄHT	4	TEGE- LANE KEVADES
6		MITTE NOOREM		10	9	TÜD. NIMI
7						TEIE LIITER
8						
9				8		
10	ILMA- KAAR					DOOK

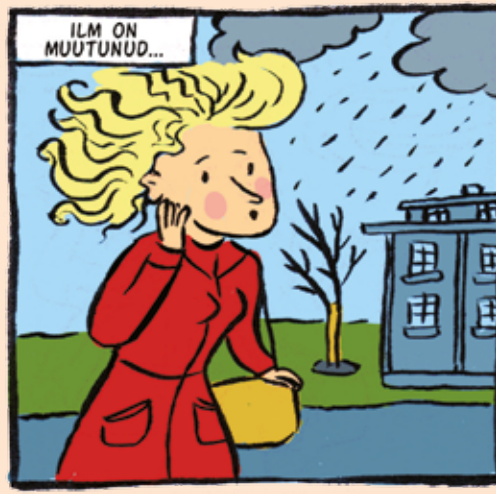
LAHENDA RISTSÕNA!

Joonistanud Elina Sildre

Tähekeste toimetuse ootab vastuseid 18. märtsiks meiliaadressil ristsona@taheke.ee või postkaardil aadressiga Roosikrantsi 6, 10119 Tallinn. Lahendajate vahel loositakse välja raamat „Imelised naerupommid”.

EELMISE „ARVA ÄRA!” VÕITJA ON ANNIKA SAAR (8 A). PALJU ÕNNE!

UUS SOENG

HIND 1.50 EUROT

Joonistanud Elina Sildre